

Sygn. akt IV P 950/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w. Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Ławnicy: W. A., K. K.

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 czerwca 2014 r. w. W.

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko Zakładom (...) S.A. w O.

o odszkodowanie, premię, nagrodę jubileuszową, odprawę i świadczenie socjalne

I. zasądza od strony pozwanej Zakładów (...) S.A. w O. na rzecz powoda J. D. kwotę:

1) 5.717,13 zł (pięć tysięcy siedemset siedemnaście złotych i trzynaście groszy), wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28.12.2013r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania;

2) 5.717,13 zł (pięć tysięcy siedemset siedemnaście złotych i trzynaście groszy), wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23.08.2013r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy pieniężnej;

3) 754,20 zł (siedemset pięćdziesiąt cztery złote i dwadzieścia groszy) tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty wypłaconej powodowi tytułem nagrody jubileuszowej;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. umarza postępowanie w zakresie w jakim powód cofnął pozew;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.905,71 zł;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.266 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście) kwotę 826,20 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony na podstawie ustawy;

VII. nie obciąża powoda kosztami sądowymi w zakresie części opłaty sądowej od pozwu.

UZASADNIENIE

Powód J. D., w pozwie wniesionym w dniu 14 października 2013r. (data stempla pocztowego), sprecyzowanym następnie w piśmie procesowym z dnia

6 listopada 2013r. (k. 31) i dalej w piśmie procesowym z dnia 15 stycznia 2014r. (k.69),

a skierowanym przeciwko stronie pozwanej – Zakładom (...) S.A. w O. domagał się zasądzenia od strony pozwanej:

- 1) kwoty 5.718 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę z pozwanym pracodawcą bez wypowiedzenia, na podstawie przepisu art. 55 § 1^{k.p.},
 - 2) kwoty 1.628 zł brutto tytułem premii za okres od maja do lipca 2013r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:
 - od kwoty 542,66 zł od dnia 11.06.2013r. do dnia zapłaty,
 - od kwoty 542,66 zł od dnia 11.07.2013r. do dnia zapłaty,
 - od kwoty 542,68 zł od dnia 11.08.2013r. do dnia zapłaty,
 - 3) kwoty 4.296,38 zł brutto, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia zapłaty, tytułem nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy,
 - 4) kwoty 5.718 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy pieniężnej na podstawie art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2013r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników,
 - 5) kwoty 909 zł brutto, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, tytułem świadczenia z funduszu socjalnego, tzw. wczasów pod gruszą
- oraz zwrotu kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż u strony pozwanej był zatrudniony na stanowisku robotnika transportu do prac ślusarskich w okresie od dnia 13 marca 1978r. do dnia 22 sierpnia 2013r., w pełnym wymiarze czasu pracy, w ostatnim okresie za wynagrodzeniem w wysokości 7,12 zł za godzinę oraz stałym dodatkiem w wysokości 484 zł brutto. Podał, że pracodawca, w związku z kłopotami finansowymi, nie wypłacił mu wynagrodzenia w tym premii za miesiące maj, czerwiec i lipiec 2013r. przez co dopuścił się wobec niego ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika w zakresie obowiązku wypłaty należnego wynagrodzenia. Podniósł, że w związku z powyższym naruszeniem rozwiązał z pracodawcą umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia - przy czym pracodawca nie kwestionował zasadności dokonanej czynności - co uzasadnia żądanie zasądzenia odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, który w jego przypadku wynosił trzy miesiące. Argumentował dalej – wskazując na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2008r. w sprawie sygn. akt III UK 57/08, że pozwana winna mu także wypłacić odprawę pieniężną. Podał, że pozwana nie wypłaciła mu również należnej premii oraz nagrody jubileuszowej a także świadczeń socjalnych z tytułu tzw. wczasów pod gruszą.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Uzasadniając swe stanowisko wskazała, iż wypłaciła powodowi należne wynagrodzenie za pracę, w tym wynagrodzenie za maj 2013r. – w dniu 7 czerwca 2013r., wynagrodzenie za czerwiec 2013r. – w dniu 16 lipca 2013r. i wynagrodzenie za pracę za lipiec 2013r. – w dniu 12 sierpnia 2013r. podkreślając, że wynagrodzenie za pracę jest wypłacane zatrudnianym przez nią pracownikom w terminie do dziesiątego dnia każdego kolejnego miesiąca co uzasadnia przyjęcie, że wynagrodzenie za pracę należne powodowi za maj 2013r. wypłacone zostało w terminie. Wskazując na powyższe oraz fakt, że opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia miały miejsce dwukrotnie i wynosiły zaledwie kilka dni podała, że żądanie zasądzenia odszkodowania nie zasługuje na uwzględnienie. Podała, że nie zasługuje także na uzasadnienie żądanie zasądzenia premii za miesiące maj, czerwiec i lipiec 2013r. bowiem wypłata premii nie stanowiła obowiązku pracodawcy i miała charakter uznaniowy zaś za w/w okres premia nie była wypłacona pracownikom z uwagi na sytuację finansową spółki. Zarzuciła dalej, że brak jest również podstaw do uwzględnienia żądania zasądzenia odprawy pieniężnej bowiem w niniejszej sprawie to powód nie zaś pracodawca rozwiązał stosunek pracy. Nadto podniosła, że zgodnie z Regulaminem Gospodarowania Środkami Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych

dofinansowanie z funduszu przysługuje na pisemny wniosek pracownika tymczasem powód nie składał stosownego wniosku skutkiem czego jego roszczenie o świadczenia z funduszu socjalnego tzw. wczasów pod gruszą są bezzasadne.

Na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014r. strona pozwana uznała żądanie pozwu w zakresie żądania zasądzenia nagrody jubileuszowej w kwocie 4.296,38 zł, podtrzymując żądanie oddalenia powództwa w pozostałym zakresie.

Na rozprawie w dniu 27 marca 2014r. powód cofnął pozew w zakresie żądania zasądzenia nagrody jubileuszowej w kwocie 4.296,38 zł wobec wypłacenia należności, podając, że domaga się zasądzenia odsetek ustawowych od wypłaconej kwoty nagrody jubileuszowej za okres od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 5 lutego 2014r. wskazując następnie, tj. w piśmie procesowym z dnia 3 kwietnia 2014r., iż tytułem odsetek skapitalizowanych domaga się zasądzenia od pozwanej kwoty 1.170,62 zł. (pismo, k. 141)

Strona pozwana oświadczyła, w dniu 27 marca 2014r., że wyraża zgodę na cofnięcie powództwa w zakresie kwoty 4.296,38zł.

Na rozprawie w dniu 29 maja 2014r. powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki tytułem odsetek od wypłaconej mu kwoty nagrody jubileuszowej kwoty 754,20 zł i cofnął żądanie pozwu w zakresie odsetek od wypłaconej kwoty nagrody jubileuszowej ponad tę kwotę. Jednocześnie powód podał, iż podtrzymuje żądanie pozwu w pozostałym zakresie.

Strona pozwana oświadczyła, w dniu 29 maja 2014r., iż wyraża zgodę na cofnięcie pozwu w zakresie objętym oświadczeniem powoda i podtrzymała żądanie oddalenia powództwa w pozostałym zakresie.

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 13 marca 1978 r. do dnia 22 sierpnia 2013r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku robotnika transportu do prac ślusarskich, początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny a następnie, tj. od dnia 26 marca 1978 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

Dowód: - umowa o pracę na okres próbny z dnia 13.03.1978r., w aktach osobowych powoda,

- umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 26.03.1978 r., w aktach osobowych powoda,

- świadectwo pracy, k. 9-10 oraz w aktach osobowych powoda

- przesłuchanie powoda, k. 178-179

Od dnia 1 marca 2008r. godzinowa stawka wynagrodzenia zasadniczego powoda wyniosła 7,12 zł, przy czym powodowi przysługiwał także stały dodatek w wysokości 484 zł brutto miesięcznie – bez względu na wykonanie norm i czas pracy w miesiącu za wyjątkiem urlopu bezpłatnego i nieobecności nieusprawiedliwionych oraz premia regulaminowa zgodnie z Regulaminem Premiowania.

Dowód: - zmiana warunków zatrudnienia z dn. 01.03.2008r., k. 8 oraz w aktach osobowych powoda

Zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej, od dnia 1 grudnia 2006r., Regulaminem Premiowania premia jest wypłacana z osobowego funduszu płac w ramach posiadanych środków (§ 2 pkt 1 Regulaminu), z dołu w okresach miesięcznych, w terminach wypłaty wynagrodzenia za pracę (§ 2 pkt 3 Regulaminu).

Premia ma charakter uznaniowy oraz indywidualny, zaś o uruchomieniu premii i jej wysokości decyduje zarząd spółki w porozumieniu z zakładowymi organizacjami związkowymi. (§ 3 Regulaminu)

Naliczenia limitu premii ogółem oraz w rozbiciu na poszczególne komórki organizacyjne dokonuje specjalista ds. prognoz i analiz. Wysokość premii równa jest sumie iloczynów pracowników zatrudnionych w danej komórce organizacyjnej i jednostkowej wartości premii, która wynosi: 1) 422 zł brutto miesięcznie dla pracowników bezfunkcyjnych i 2) 451 zł brutto miesięcznie dla mistrzów i kierujących zespołem, z tym zastrzeżeniem, że przy nieobecności pracownika łącznie powyżej 5 dni limit premii ulega pomniejszeniu proporcjonalnie do czasu nieobecności. (§ 7 Regulaminu)

W okresie 2013 roku limit premii, tj. wysokość premii dla danego pracownika wynosił 522 zł brutto.

Dowód: - Regulamin Premiowania, k. 74

- zeznania świadka U. P., k. 136-137

- zeznania świadka A. P., k. 136-137

- zeznania świadka A. W., k. 136-137

- zeznania świadka J. S., k. 178-179

- przesłuchanie powoda, k. 178-179

Pracownikom zatrudnionym u strony pozwanej mogły być także przyznawane nagrody specjalne o charakterze uznaniowym, przyznawane przez dyrektora pozwanej spółki, na wniosek kierownika komórki organizacyjnej po zasięgnięciu opinii zakładowych organizacji związkowych, zgodnie z art. 22 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy.

Zgodnie natomiast z art. 25 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy pracownikom, którzy przepracowali 20 lat i więcej przysługuje nagroda jubileuszowa liczona od podstawy wymiaru obowiązującej w dniu nabycia prawa do nagrody w wysokości: 200% – po 20 latach, 300% - po 25 latach, 400% - po 30 latach, 500% - po 35 latach, 600% - po 40 latach i 700% - po 45 latach, przy czym podstawę wymiaru nagrody stanowi: - za okres zatrudnienia u pozwanej – najniższe obowiązujące wynagrodzenia a za okres zatrudnienia w innym zakładzie – 50% najniższego wynagrodzenia.

Dowód: - Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy, w aktach sprawy

U strony pozwanej, zgodnie z obowiązującym Regulaminem Pracy, wynagrodzenie za pracę i inne świadczenia związane z pracą są wypłacane pracownikom dziesiątego dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, za który należne jest wynagrodzenie. (§ 48 pkt 1 Regulaminu)

Dowód: - Regulamin Pracy, k. 75-87

- zeznania świadka U. P., k. 136-137

- zeznania świadka A. W., k. 136-137

Należne powodowi wynagrodzenie za pracę wynosiło:

- za miesiąc maj 2013r. – 1.889,26 zł brutto, tj. 1.315,82 zł netto,
- za miesiąc czerwiec 2013r. – 1.861,15 zł brutto, tj. 1.296,98 zł netto,
- za miesiąc lipiec 2013r. – 1.966,73 zł brutto, tj. 1.368,99 zł netto.

Wynagrodzenie za pracę za miesiąc maj 2013r. strona pozwana wypłaciła powodowi w dniu 7 czerwca 2013r.

Wynagrodzenie za pracę za miesiąc czerwiec 2013r. strona pozwana wypłaciła powodowi w dniu 16 lipca 2013r.

Wynagrodzenie za pracę za miesiąc lipiec 2013r. strona pozwana wypłaciła powodowi w dniu 12 sierpnia 2013r. Wypłata nastąpiła po tym jak powód poinformował pracodawcę, że nie ma za co żyć.

W roku 2012 premia przyznana i wypłacona została powodowi za miesiąc:

- sierpień - w kwocie 731 zł brutto (509 zł netto),
- wrzesień – w kwocie 522 zł brutto (363,89 zł netto),
- październik – w kwocie 592 zł brutto (412,86 zł netto),
- listopad – w kwocie 522 zł brutto (363,89 zł netto),
- grudzień – w kwocie 522 zł brutto (363,89 zł netto).

W roku 2013 premia została przyznana i wypłacona powodowi jedynie za miesiąc styczeń w kwocie 522 zł brutto (363,89 zł netto).

Dowód: - listy płac za okres V-VII 2013r., k. 50-52

- potwierdzenia wypłaty, k. 55-56
- zaświadczenia, k. 124 i 125
- zeznania świadka U. P., k. 136-137
- przesłuchanie powoda, k. 178-179

Pismem z dnia 21 sierpnia 2013r., doręczonym pozwanej w dniu 22 sierpnia 2013r., powód rozwiązał łączący strony stosunek pracy, bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 55 § 1¹ k.p., wskazując jako przyczynę ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika poprzez nie wypłacenie części wynagrodzenia oraz świadczeń pochodnych a także poprzez wypłatę wynagrodzenia z opóźnieniem.

Decyzję o rozwiązaniu umowy powód podjął z uwagi na swoją sytuację rodzinną i finansową. Brak pieniędzy dla powoda, który samotnie wychowuje dziecko (pełnoletnie, niepracujące, które nadal pobiera naukę) stanowił duży kłopot, w tym zwłaszcza z uwagi na brak środków na opłacenie rachunków.

Dowód: - oświadczenie powoda z dn. 21.08.2013r., w aktach osobowych powoda,

- przesłuchanie powoda, k. 178-179

Prawo do nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy – w wysokości 4.440 zł brutto, powód nabył w dniu 15 czerwca 2012r.

Strona pozwana wypłaciła powodowi nagrodę jubileuszową za 40 lat pracy w wysokości 3.523,38 zł netto w dniu 6 lutego 2014r.

Wysokość odsetek ustawowych, skapitalizowanych, od kwoty 3.523,38 zł netto za okres od dnia 16 czerwca 2012r. do dnia 6 lutego 2014r., wynosi 754,20zł.

Dowód: - zaświadczenie z dn. 31.03.2014r., k. 145

- zeznania świadka U. P., k. 136-137
- przesłuchanie powoda, k. 178-179

(okoliczności bezsporne)

Zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej Regulaminem Gospodarowania Środkami Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych decyzję o przyznaniu świadczeń podejmuje zarząd spółki w uzgodnieniu z zakładowymi organizacjami związkowymi. (ust. 1 pkt 3 Regulaminu) Dofinansowanie świadczeń może być udzielone na pisemny wniosek pracownika, grupy pracowników lub organizacji w zakresie: wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i turystycznej oraz sportowej, imprez okolicznościowych i innych świadczeń socjalnych. (ust. III pkt 1 Regulaminu)

Fundusz urlopowy może otrzymać raz w roku każdy pracownik spółki w wysokości 400zł netto na osobę w roku 2005, zaś w kolejnych latach w wysokości podawanej w planie podziału ZFŚS na dany rok. Fundusz otrzymuje pracownik przed rozpoczęciem urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej 14 kolejnych dni kalendarzowych. (ust. III pkt 1 oraz pkt 2 Regulaminu)

W praktyce wypłata dofinansowania do wypoczynku następowała na podstawie zatwierdzonego wniosku o urlop pracownika, w wymiarze co najmniej 14 dni kalendarzowych, bez składania odrębnego pisemnego wniosku o udzielenie dofinansowania.

Dowód: - Regulamin Gospodarowania Środkami ZFŚS, k. 103-107

- zeznania świadka J. S., k. 178-179

- przesłuchanie powoda, k. 178-179

Zgodnie z planem podziału środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w roku 2013r. na dofinansowanie do wczasów zaplanowano kwotę 350.000zł, zastrzegając możliwość przesuwania środków z poszczególnych pozycji w razie konieczności.

W roku 2013 u strony pozwanej nie wypłacono pracownikom dofinansowania do wczasów. Środki finansowe zapisane w planie podziału Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zostały przeznaczone na inne cele. Nie zostało zawarte porozumienie w sprawie funduszu urlopowego na 2013r.

Pracownikom pozwanej, w tym powodowi, nie zostało wypłacone świadczenie z funduszu urlopowego za 2013r.

W marcu 2013r. powodowi wypłacona została z funduszu socjalnego zapomoga w kwocie 700 zł brutto, tj. 574 zł netto.

W dniu 20 maja 2013r. powodowi z funduszu socjalnego wypłacona została bezzwrotna zapomoga, na opłacenie zaległych rachunków, w wysokości 492 zł na podstawie podania złożonego przez powoda w dniu 23 kwietnia 2013r.

Dowód: - oświadczenie pozwanej z dn. 31.03.2014r., k. 146 i 147

- plan podziału, k. 148

- zaświadczenie, k. 186

- podanie z dn. 23.04.2013r., k. 188

- potwierdzenie przelewu, k. 189

- zaświadczenia, k. 124 i 125

- zeznania świadka U. P., k. 136-137

- zeznania świadka J. S., k. 178-179

- przesłuchanie powoda, k. 178-179

W roku 2013 powód przebywał na urlopie wypoczynkowym od dnia 5 maja 2013r. do dnia 14 sierpnia 2013r.

Dowód: - oświadczenie z dn. 04.06.2014r., k. 184

- wniosek o udzielenie urlopu, k. 185

- przesłuchanie powoda, k. 178-179

Pismem z dnia 12 września 2013r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania za okres wypowiedzenia w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, premii za miesiące: maj, czerwiec i lipiec 2013r., nagrody jubileuszowej w kwocie 3.641 zł oraz odprawy pieniężnej w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Dowód: - pismo z dn. 12.09.2013r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 13-15

Średnie, jednomiesięczne wynagrodzenie powoda, z ostatnich trzech miesięcy zatrudnienia, liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 1.905,71 zł brutto, tj. 1.394,11 zł netto.

Dowód: - zaświadczenie z dnia 10.01.2014r., k. 49

Strona pozwana, od 2009r., w związku z nieterminowymi płatnościami wpływającymi od jej kontrahentów a także brakiem zamówień, znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. Problemy finansowe spowodowały, że w roku 2013 występowały trudności z terminowym wypłacaniem pracownikom wynagrodzenia za pracę, co dotyczyło okresu od maja do lipca. Pracownikom pozwanej nie była także przyznawana i wypłacana premia, w tym zwłaszcza za okres od maja do sierpnia 2013r.

Dowód: - zeznania świadka U. P., k. 136-137

- zeznania świadka A. P., k. 136-137

- zeznania świadka A. W., k. 136-137

- zeznania świadka J. S., k. 178-179

- przesłuchanie powoda, k. 178-179

W chwili rozwiązania z powodem umowy o pracę strona pozwana zatrudniała powyżej 20 pracowników.

(okoliczność przyznana)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W toku niniejszego postępowania powód po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu domagał się zasądzenia od strony pozwanej odszkodowania za rozwiązanie, przez niego, umowy o pracę z pozwanym pracodawcą bez wypowiedzenia, na podstawie przepisu art. 55 § 1^{k.p.} w kwocie 5.718 zł, premii za okres od maja do lipca 2013r. w kwocie 1.628 zł brutto, odprawy pieniężnej na podstawie art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2013r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w kwocie 5.718 zł, świadczenia z funduszu socjalnego tj., tzw. wczasów pod gruszą w kwocie 909 zł brutto oraz odsetek, skapitalizowanych, od wypłaconej mu kwoty tytułem nagrody jubileuszowej w wysokości 754,20 zł. W toku postępowania powód cofnął pozew w zakresie żądania zasądzenia kwoty 4.296,38 zł brutto tytułem nagrody jubileuszowej – wobec wypłacenia należności w toku niniejszego postępowania oraz w zakresie żądania zasądzenia

odsetek skapitalizowanych od wypłacanej mu kwoty nagrody jubileuszowej ponad kwotę 754,20 zł (w stosunku do uprzednio żądanej kwoty 1.170,62zł).

Strona pozwana domagała się oddalenia powództwa, przy czym w toku postępowania uznała żądanie pozwu – w zakresie kwoty należności głównej – co do nagrody jubileuszowej a ostatecznie, w toku postępowania, wypłaciła powodowi nagrodę jubileuszową.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, jako że żadna ze stron w toku procesu nie podważyła skutecznie ich wiarygodności i autentyczności. Sąd dał również wiarę konkretnym i logicznym zeznaniom świadków U. P., A. W., J. S. i A. P. oraz zeznaniom powoda, w zakresie w jakim zeznania ich znajdują oparcie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie.

Oceniając w pierwszej kolejności żądanie zasądzenia odszkodowania, opartego na treści przepisu art. 55 § 1^{k.p.} Sąd zważył, iż znajduje ono uzasadnienie w stanie faktycznym sprawy.

Zgodnie z przepisem art. 55 § 1^{zd. I.} k.p. pracownik może rozwiązać umowę o pracę w trybie określonym w § 1 (bez wypowiedzenia) także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Z brzmienia przepisu art. 55 § 2 k.p. wynika dalej, że oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy jak również, że w takim przypadku odpowiednie zastosowanie znajduje przepis art. 52 § 2 k.p., a zatem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracownika wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy (odpowiednio art. 52 § 2 k.p.).

Zachowanie powyższego terminu ma przy tym istotne znaczenie dla oceny zasadności rozwiązania umowy o pracę przez pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia. Wystąpienie z oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę po dłuższym okresie czasu od naruszenia prawa pracownika może być bowiem uznane za pozorną przyczynę rozwiązania umowy o pracę. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.07.2009r., I BP 5/09, LEX nr 523549)

Pod pojęciem „ciężkiego naruszenia” należy rozumieć znaczny stopień winy sprawcy tego naruszenia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 r., I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, nr 16, poz. 516, chodzi tu o winę umyślną lub rażące niedbalstwo. Wina pracodawcy określana jest przy tym z uwzględnieniem jedynie czynników obiektywnych zaś podstawą rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z tej przyczyny może być istotne naruszenie jego interesów majątkowych lub dóbr osobistych (np. naruszenie jego czci lub dobrego imienia). Przyjąć należy, iż niewątpliwie pracodawca, który nie wypłaca w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia. (por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2000 r., I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, nr 16, poz. 516)

Dla oceny stopnia ciężkości naruszenia obowiązku terminowego wypłacania wynagrodzenia należy mieć na uwadze nie tylko okres opóźnienia w wypłaceniu wynagrodzenia ale również sytuację pracownika ocenianą z punktu widzenia skutków nieterminowego wypłacenia wynagrodzenia za pracę dla niego i jego rodziny.

W przedmiotowej sprawie powód pismem z dnia 21 sierpnia 2013r., doręczonym pozwanej w dniu 22 sierpnia 2013r., rozwiązał łączący strony stosunek pracy, bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 55 § 1^{k.p.}, wskazując jako przyczynę ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika poprzez nie wypłacenie części wynagrodzenia oraz świadczeń pochodnych a także poprzez wypłatę wynagrodzenia z opóźnieniem.

Powód w złożonym pozwie zarzut wypłaty wynagrodzenia z opóźnieniem odnosił do okresu maja, czerwca i lipca 2013r. a zatem, w części (maj i czerwiec) do naruszeń, które miały miejsce w okresie znacznie dłuższym niż termin jednego miesiąca określony przepisem art. 55 § 2 k.p.

Nie budzi bowiem wątpliwości, wobec treści art. 85 § 2 k.p. zgodnie z którym wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu

pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego, oraz wobec obowiązującego u strony pozwanej terminu wypłaty wynagrodzenia oznaczonego w § 48 pkt 1 Regulaminu Pracy, że wynagrodzenie za pracę za maj i czerwiec 2013r. podlegało wypłacie na rzecz powoda odpowiednio najpóźniej do dnia 10 czerwca 2013r. i do dnia 10 lipca 2013r.

W tych dniach powód miał zatem już możliwość ustalenia faktu i prawidłowości wypłaconego mu wynagrodzenia, w konsekwencji czego od tych terminów należy liczyć zakreślony przepisem art. 55 § 2 k.p. termin do ewentualnego rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu wypłacenia wynagrodzenia za maj i czerwiec 2013r. z uchybieniem terminu płatności wynagrodzenia – mimo niewątpliwie zaistnienia takiej sytuacji w przypadku wynagrodzenia należnego powodowi za czerwiec 2013r. – uznać należy za nieuzasadnione, jako złożone z uchybieniem terminu zakreślonego przepisem art. 55 § 2 k.p.

Nadto nie ulega wątpliwości, że wynagrodzenie za maj 2013r., wypłacone powodowi w dniu 7 czerwca 2013r., zostało mu wypłacone w terminie.

Za uzasadniony natomiast uznać należało zarzut nieterminowego wypłacenia powodowi należnego mu wynagrodzenia za pracę za miesiąc lipiec 2013r., którego termin wypłaty przypadał na 10 sierpnia 2013r., a które wypłacone zostało powodowi w dniu 12 sierpnia 2013r.

Powyższe zaś uzasadniało, w ocenie Sądu, w stanie faktycznym niniejszej sprawy uznaniem, że dokonane, przez powoda, rozwiązanie umowy o pracę, bez zachowania okresu wypowiedzenia, było uzasadnione. Wprawdzie jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe uchybienie w wypłacie wynagrodzenia spowodowane było złą sytuacją finansową strony pozwanej jednak powyższa okoliczność nie ma wpływu na ocenę, iż pracodawca nie wypłacając powodowi w terminie wynagrodzenia za lipiec 2013r. w sposób ciężki naruszył swoje podstawowe obowiązki wobec powoda. Nie można bowiem tracić z pola widzenia faktu, że brak wypłaty wynagrodzenia stwarzał dla powoda, z uwagi na jego sytuację finansową i rodzinną, realne zagrożenie dla jego interesów. Jak podał, w trakcie przesłuchania powód, brak pieniędzy stanowił dla niego, jako osoby samotnie wychowującej dziecko duży kłopot, w tym zwłaszcza z uwagi na brak środków na opłacenie rachunków. W tej sytuacji niewątpliwie zaś nawet dwudniowe opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia uzasadniało przyjęcie, że pracodawca w sposób ciężki naruszył swoje podstawowe obowiązki wobec powoda. Dla oceny stopnia zawinienia pozwanego pracodawcy nie bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, iż nieterminowe wypłacenie powodowi wynagrodzenia za pracę za miesiąc lipiec 2013r. nie było sytuacją jednorazową, gdyż także wynagrodzenie za miesiąc czerwiec 2013r. wypłacone zostało powodowi ze znacznym uchybieniem terminu wypłaty, tj. w dniu 16 lipca 2013r. Ponadto nie można tracić z pola widzenia faktu, iż wynagrodzenie za lipiec 2013r. wypłacone zostało powodowi po tym jak powód poinformował pracodawcę, że nie ma za co żyć.

Tym samym przyczynę rozwiązania umowy o pracę w zakresie naruszenia przez pracodawcę obowiązków w zakresie obowiązku terminowego wypłacenia wynagrodzenia za pracę za miesiąc lipiec 2013r. uznać należało za rzeczywistą i uzasadniającą rozwiązanie przez powoda umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Ponieważ powód był zatrudniony u pozwanego przez okres dłuższy niż 3 lata, zatem okres wypowiedzenia umowy o pracę wynosił w jego przypadku 3 miesiące (art. 36 § 1 pkt 3 k.p.).

Uwzględniając powyższe za uzasadnione uznał Sąd żądanie zasądzenia odszkodowania w kwocie 5.717,13 zł na podstawie art. 55§ 1¹ k.p., wraz z należnymi odsetkami od dnia następnego po dniu doręczenia pozwu stronie pozwanej, tj. od dnia 28 grudnia 2013r. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06.03.2003 r., III PZP 3/03, opubl. OSNP 2004/5/74); pkt I ppkt 1) wyroku.

Żądanie zasądzenia odszkodowania na podstawie art. 55§ 1¹ k.p. ponad kwotę 5.717,13 zł oraz w zakresie części żądania odsetkowego Sąd oddalił jako niezaskługujące na uwzględnienie (pkt II wyroku).

Za uzasadnione uznał dalej Sąd żądanie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda odprawy pieniężnej na podstawie art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003r., Nr 90, poz. 844 ze zm.).

W niniejszej sprawie stroną, która złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę był niewątpliwie powód. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że do rozwiązania umowy o pracę doszło na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. Jak wynika natomiast z treści art. 55 § 3 k.p. rozwiązanie umowy o pracę z przyczyn określonych w § 1 i 1¹ pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy przez pracodawcę za wypowiedzeniem.

Skoro zatem z mocy powołanej regulacji należy przyjąć, iż rozwiązaniu umowy o pracę przez powoda należy przypisać skutki jakie przepisy prawa wiążą z czynnością rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę za wypowiedzeniem to również winno to dotyczyć regulacji wprowadzonej ustawą z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w tym w zakresie uprawnienia powoda do odprawy pieniężnej. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2008r., III UK 57/08, LEX nr 1102538)

Zgodnie z przepisem art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U.2003.90.844 ze zm.) przepisy ustawy stosuje się w razie konieczności rozwiązania przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, w drodze wypowiedzenia dokonanego przez pracodawcę, a także na mocy porozumienia stron, jeżeli w okresie nieprzekraczającym 30 dni zwolnienie obejmuje co najmniej:

- 1)10 pracowników, gdy pracodawca zatrudnia mniej niż 100 pracowników,
 - 2)10% pracowników, gdy pracodawca zatrudnia co najmniej 100, jednakże mniej niż 300 pracowników,
 - 3)30 pracowników, gdy pracodawca zatrudnia co najmniej 300 lub więcej pracowników
- zwanego dalej "grupowym zwolnieniem".

Z brzmienia art. 1 ust. 2 powołanej ustawy wynika dalej, że liczby odnoszące się do pracowników, o których mowa w ust. 1, obejmują pracowników, z którymi w ramach grupowego zwolnienia następuje rozwiązanie stosunków pracy z inicjatywy pracodawcy na mocy porozumienia stron, jeżeli dotyczy to co najmniej 5 pracowników.

Jak natomiast stanowi przepis art. 8 powołanej ustawy, pracownikowi, w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach grupowego zwolnienia, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości:

- 1)jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 2 lata;
- 2)dwumiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy od 2 do 8 lat;
- 3) trzymiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy ponad 8 lat (ust. 1), przy czym odprawę pieniężną ustala się według zasad obowiązujących przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy. (ust. 3)

Według zaś przepisu art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003r. przepisy art. 5 ust. 3-7 i art. 8 stosuje się odpowiednio w razie konieczności rozwiązania przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, jeżeli przyczyny te stanowią wyłączny powód uzasadniający wypowiedzenie stosunku pracy lub jego rozwiązanie na mocy porozumienia stron, a zwolnienia w okresie nieprzekraczającym 30 dni obejmują mniejszą liczbę pracowników niż określona w art. 1.

Należy mieć przy tym na uwadze stanowisko orzecznicze, zgodnie z którym „pracownik dochodzący świadczeń przewidzianych ustawą z 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn

niedotyczących pracowników ma udowodnić, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn jego niedotyczących a nie musi wykazywać, że były to przyczyny leżące po stronie pracodawcy” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.03.2011 r., I PK 185/10, opubl. LEX nr 1119478). Z kolei obowiązkiem pracodawcy jest wykazanie, że do rozwiązania umowy o pracę doszło wyłącznie, lub również, z przyczyn dotyczących pracownika.

W niniejszej sprawie strona pozwana w żadnym zakresie nie wykazała aby istniały jakiegokolwiek okoliczności uzasadniające rozwiązanie umowy z powodem. Z kolei z przeprowadzonych ustaleń faktycznych wynika, iż wyłączną przyczyną rozwiązania umowy były przyczyny dotyczące pracodawcy a związane z nieterminowym wypłaceniem powodowi wynagrodzenia za pracę, co jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe wynikało z trudnej sytuacji finansowej pozwanej spółki.

W tych okolicznościach oraz wobec faktu, iż – stosownie do treści art. 55 § 3 k.p. – należy przyjąć, że skutek rozwiązania umowy o pracę należy oceniać jako związany z rozwiązaniem umowy przez pracodawcę za wypowiedzeniem za uzasadnione uznał Sąd żądanie zasądzenia na rzecz powoda odprawy pieniężnej na podstawie art. 8 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, która w przypadku powoda – z uwagi na okres zatrudnienia u pozwanej wynoszący ponad 8 lat – wynosiła 5.717,13 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził na rzecz powoda odprawę w kwocie 5.717,13 zł, wraz z należnymi odsetkami od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy o pracę, tj. od dnia 23 sierpnia 2013r.; pkt I ppkt 2) wyroku.

Żądanie zasądzenia odprawy ponad kwotę 5.717,13 zł oraz w zakresie części żądania odsetkowego Sąd oddalił jako niezaskłujące na uwzględnienie (pkt II wyroku).

Za uzasadnione uznał dalej Sąd żądanie zasądzenia odsetek skapitalizowanych w kwocie 754,20 zł od wypłaconej powodowi nagrody jubileuszowej. W toku postępowania Sąd na podstawie złożonego do akt sprawy przez stronę pozwaną zaświadczenia z dnia 31 marca 2014r., którego to wiarygodności dokumentu żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ustalił, że powód prawo do nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy – w wysokości 4.440 zł brutto, nabył w dniu 15 czerwca 2012r., jak również, że strona pozwana wypłaciła powodowi nagrodę jubileuszową za 40 lat pracy w wysokości 3.523,38 zł netto w dniu 6 lutego 2014r.

Tym samym wysokość odsetek ustawowych, skapitalizowanych, od kwoty 3.523,38 zł netto za okres od dnia 16 czerwca 2012r. do dnia 6 lutego 2014r., wynosiła 754,20zł.

Skoro zatem świadczenie z tytułu nagrody jubileuszowej wypłacone zostało powodowi po terminie płatności (przypadającym na dzień 15 czerwca 2012r.) uzasadnione było, na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. zasądzenie na rzecz powoda odsetek ustawowych skapitalizowanych za okres opóźnienia w spełnieniu świadczenia w łącznej wysokości 754,20 zł; pkt I ppkt 3) wyroku.

Za nieuzasadnione w stanie faktycznym sprawy uznał Sąd żądanie powoda zasądzenia premii za okres maja, czerwca i lipca 2014r. w łącznej wysokości 1.628 zł, wraz z należnymi odsetkami ustawowymi.

Wprawdzie, jak wynika z dokumentacji akt osobowych powoda, powodowi od dnia 1 marca 2008r. przysługiwała - poza wynagrodzeniem zasadniczym liczoną stawką godzinową w wysokości 7,12 zł i stałym dodatkiem w wysokości 484 zł brutto miesięcznie - premia regulaminowa zgodnie z Regulaminem Premiowania, jednak jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe powód nie nabył prawa do premii za w/w okres.

Z przeprowadzonych ustaleń faktycznych wynika bowiem jednoznacznie, iż u strony pozwanej premia regulaminowa – co wynika już z samych zapisów obowiązującego od dnia 1 grudnia 2006r. Regulaminu Premiowania - miała charakter uznaniowy oraz indywidualny, zaś o uruchomieniu premii i jej wysokości decydował zarząd spółki w porozumieniu z zakładowymi organizacjami związkowymi. Powyższe znajduje także potwierdzenie w zeznaniach słuchanych w sprawie świadków U. P., A. P., A. W. i J. S., których to zeznaniom Sąd dał wiarę jako spójnym, logicznym i wzajemnie

ze sobą korespondującym. Co istotniejsze także z złożonej do akt sprawy dokumentacji płacowej powoda wynika, iż premia nie była stałym składnikiem wynagrodzenia powoda, wypłacanym mu co miesiąc. Premia wypłacana była powodowi w różnych odstępach czasu co niewątpliwie wskazuje i potwierdza jej uznaniowy charakter.

Jak wykazało przy tym przeprowadzone postępowanie dowodowe w roku 2013 z uwagi na problemy finansowe, strona pozwana, nie przyznała a w konsekwencji i nie wypłacała pracownikom premii w tym zwłaszcza w okresie od maja do sierpnia 2013r.

Tym samym, uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania zasądzenia premii; pkt II wyroku.

Podobnie Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania zasądzenia na rzecz powoda kwoty 909 zł, wraz z należnymi odsetkami ustawowymi, tytułem świadczenia z funduszu socjalnego - dofinansowania do wypoczynku za 2013r. uwzględniając w tym zakresie okoliczność, iż w roku 2013r. pracownikom pozwanej nie było wypłacane tzw. świadczenie urlopowe.

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych wynika niewątpliwie, iż zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej Regulaminem Gospodarowania Środkami Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych decyzję o przyznaniu świadczeń podejmuje zarząd spółki w uzgodnieniu z zakładowymi organizacjami związkowymi (ust. 1 pkt 3) jak również, że dofinansowanie świadczeń może być udzielone na pisemny wniosek pracownika, grupy pracowników lub organizacji w zakresie: wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i turystycznej oraz sportowej, imprez okolicznościowych i innych świadczeń socjalnych (ust. III pkt 1) i dalej, że fundusz urlopowy może otrzymać raz w roku każdy pracownik spółki w wysokości 400zł netto na osobę w roku 2005, zaś w kolejnych latach w wysokości podawanej w planie podziału ZFŚS na dany rok, przy czym fundusz otrzymuje pracownik przed rozpoczęciem urlopu wypoczynkowego w wymiarze co najmniej 14 kolejnych dni kalendarzowych. (ust. III pkt 1 oraz pkt 2)

Wbrew stanowisku pozwanej Sąd ustalił dalej, że dla wypłaty świadczenia urlopowego nie było obowiązku sporządzenia przez pracownika odrębnego wniosku o wypłatę świadczenia, co wynika tak z zeznań powoda jak i świadka J. S., którzy podali, że w praktyce wypłata dofinansowania do wypoczynku następowała na podstawie zatwierdzonego wniosku o urlop pracownika, w wymiarze co najmniej 14 dni kalendarzowych, bez składania odrębnego pisemnego wniosku o udzielenie dofinansowania.

W toku postępowania Sąd ustalił dalej, iż wprawdzie zgodnie z planem podziału środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w roku 2013r. na dofinansowanie do wczasów zaplanowano kwotę 350.000zł, jednak zastrzeżono możliwość przesuwania środków z poszczególnych pozycji w razie konieczności. W rezultacie w roku 2013 u strony pozwanej nie wypłacono pracownikom dofinansowania do wczasów, zaś środki finansowe zapisane w planie podziału Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na ten cel zostały przeznaczone na inne cele. W rezultacie powyższych okoliczności pracownikom pozwanej, w tym powodowi, nie zostało wypłacone świadczenie z funduszu urlopowego za 2013r. natomiast powodowi wypłacono tzw. zapomogi z funduszu socjalnego: w marcu 2013r. - w kwocie 700 zł brutto, tj. 574 zł netto oraz w dniu 20 maja 2013r. - w wysokości 492 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd oddalił żądanie zasądzenia na rzecz powoda kwoty 909 zł, wraz z należnymi odsetkami ustawowymi, tytułem świadczenia z funduszu socjalnego - dofinansowania do wypoczynku za 2013r.; pkt II wyroku.

W toku postępowania powód początkowo domagał się zasądzenia od strony pozwanej nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy w wysokości 4.296,38 zł, wraz z należnymi odsetkami ustawowymi, a następnie po wypłaceniu kwoty nagrody jubileuszowej w toku niniejszego postępowania cofnął pozew w tym zakresie wnosząc o zasądzenie odsetek ustawowych (skapitalizowanych) od wypłaconej kwoty nagrody jubileuszowej w wysokości 1.170,62 zł, przy czym również w tym zakresie powód na rozprawie w dniu 29 maja 2014r. cofnął pozew ponad kwotę 754,20 zł wnosząc o

zasądzenie na jego rzecz od pozwanej tytułem odsetek od wypłaconej mu kwoty tytułem nagrody jubileuszowej kwoty 754,20 zł.

Strona pozwana na cofnięcie pozwu w w/w zakresie wyraziła zgodę.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. oraz art. 469 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie w jakim powód cofnął pozew, uznając, że cofnięcie nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, a przy tym nie narusza słusznego interesu powoda.; pkt III wyroku.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono jak w pkt IV sentencji wyroku na zasadzie art. 477² § 1 k.p.c., w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie V wyroku Sąd oparł na treści art. 100 k.p.c. oraz przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013r., Nr 490), zwane dalej rozporządzeniem w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013r., Nr 461), zwanym dalej rozporządzeniem w sprawie opłat za czynności adwokackie uwzględniając dalej fakt, że powództwo zostało uwzględnione:

- w całości w zakresie żądania zasądzenia odszkodowania (stawka wynagrodzenia – 60zł; § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych),
- w 73% w zakresie żądania zasądzenia premii i nagrody jubileuszowej /cofnięcie pozwu nastąpiło wobec spełnienia świadczenia w toku postępowania co uzasadniało przyjęcie, iż w tym zakresie powód wygrał sprawę/ (stawka wynagrodzenia – 900zł; § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych i odpowiednio § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie),
- w 83% w zakresie żądania zasądzenia odprawy, odsetek skapitalizowanych i świadczenia socjalnego (stawka wynagrodzenia – 1.200zł; § 6 pkt 4 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych i odpowiednio § 6 pkt 4 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Uwzględniając wynik postępowania do zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, podlegała kwota 1.713zł (60 zł + 657 zł /73% z 900zł/ + 996 zł /83% z 1.200zł/), natomiast do zasądzenia od powoda na rzecz strony pozwanej kwota 447zł (243 zł /27% z 900zł/ + 204 zł /17% z 1.200zł/).

Ostatecznie zatem do zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, podlegała kwota 1.266zł (1.713zł – 447zł); pkt V wyroku.

Jednocześnie mając na uwadze fakt, że powód jako pracownik, zgodnie z treścią art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594) zwolniony był od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, Sąd na podstawie art. 113 powołanej ustawy, kosztami sądowymi, stosownie do wyniku postępowania, obciążył stronę pozwaną uwzględniając w tym zakresie fakt, że zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. wysokość opłaty sądowej wynosiła 972 zł, co przy uwzględnieniu wyniku sprawy uzasadniało obciążenie pozwanej opłatą w kwocie 826,20 zł (pозwana przegrała sprawę w 85% w stosunku do ostatecznej wysokości żądania pozwu – po kolejnych rozszerzeniach żądania pozwu przez pełnomocnika powoda łączna wysokość dochodzonych przez powoda należności wynosiła 19.440zł; powództwo z uwzględnieniem kwot zasądzonych na rzecz powoda i kwoty dochodzonej tytułem nagrody jubileuszowej – powództwo uznane przez pozwaną i spełnione w toku postępowania – było uzasadnione do łącznej kwoty 16.486,58zł); pkt VI wyroku.

Jednocześnie, na podstawie art. 102 k.p.c., Sąd nie obciążył powoda opłatą sądową w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 145,80zł; pkt VII wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej;
3. kal. 14 dni

W., dnia 26.06.2014r.